

BEEELD

werk van Anna Hulzink

Voor mijn kinderen en kleinkinderen

Voorwoord

Vijfenzestig ben ik nu en ik kijk om me heen. Wie ben ik, waar sta ik, wat deed ik en wat ga ik doen?

Ik begin met opruimen en kom in een map het volgekleurde vel karton tegen, gemaakt op 5-jarige leeftijd, bij de nonnen op de kleuterschool.

Daar kreeg ik - papierverslinder die ik (toen al) was - een voor die tijd kostbaar groot stuk karton, en pas als het helemaal vol was zou ik weer een nieuw stuk papier krijgen.

Deze tekening heb ik voor de omslag van dit boek gekozen, omdat die in zekere zin staat voor wat ik doe: met kleur vorm maken: eerst alleen plat, op papier. Later, op de academie ook ruimtelijk.

Ik zie dat er vanaf die eerste grote tekening (ik weet nog hoe ik genoot van de kleurtjes in mijn hand waar ik steeds de mooiste uit koos) niet veel is veranderd in mijn onderwerpkeuze. Ik geniet van mensen, de natuur, het spirituele. Schoonheid en ontroering zijn de rode draad in mijn werk.

Stap voor stap ontdekte ik de afgelopen zestig jaar ook andere kunstvormen: schilderen, boetseren, emailleren, textiel. Langzaamaan werd mijn techniek beter. En nu, zestig jaar later, zie ik dat ik geleidelijk aan een eigen stijl heb ontwikkeld.

Ik wil de afstand tussen de wereld, de mensen, de natuur en mijzelf begrijpen, er grip op krijgen en de afstand verkleinen. Ik wil maken wat ik zie, omdat wát ik zie zo mooi is.

Zoekend naar vorm en kleur ben ik even verlost van mijn aangeboren onzekerheid. Het is een voorrecht om te leven.

Anna Hulzink

5

Als klein kind heb ik behoefte aan mooie dingen. Ik koester mijn grote doos met Caran d'Ache kleurpotloden; ik bewaar een dode vlinder, verzamel postzegels om de mooie plaatjes en kleurige lapjes in een doosje. Ik heb een grote fantasie: van de blaadjes van bosviooltjes verzin ik kleine schoentjes en in de achtertuin 'zie' ik een circus met een olifant die een danseresje op zijn rug draagt, balancerend op de 'kloppaal' voor de kleden. Ik drapeer een oud gordijn over mijn fiets en zo heb ik mijn eigen huis... Ik groei op in een druk katholiek gezin en vind het heerlijk om me terug te trekken in mijn eigen wereld.

Zelfportret
5 jaar
kleurpotlood

Jeroen Bosch
De verloren zoon

Heiligenplaatjes
uit de kerk

Tekenschriftje

Maria
Stella
Maris

De afbeeldingen in de katholieke kerk zijn de kunstuitingen die ik in mijn kindertijd zie. Bij ons thuis in het trapgat hangt een reproductie van 'de verloren zoon' van Jeroen Bosch en boven het bed van mijn ouders zweeft de Heilige Maagd boven de zee, een op hout geschilderde afbeelding van Stella Maris. Vooral bij die laatste afbeelding voel ik me erg op m'n gemak: haar gezicht straalt tegelijkertijd iets hemels en iets vertrouwenwekkend aards uit.

Mysterieuze hemelen, zwevende engelen en afbeeldingen van heiligen: ze passen bij me en zijn mijn inspiratiebron. De tekeningen die ik op de kleuterschool maak, gaan vooral over wat zich in de lucht en de hemel afspeelt.

15

Groot worden vind ik moeilijk; het leven van de volwassenen spreekt me niet aan. De nonnen op school zien in de zoekende puber die ik ben een gelijkgestemde ziel en nodigen me nogal eens uit in het klooster naast de school om daar allerlei moois te tekenen en mee te helpen met versieringen.

Heilige Theresia
potloodtekening van
het beeld in mijn klas

Zelfportret
15 jaar
potlood

Jan Sluyters
Lady in red

Collage
Lady with
a red hat

Jeroen Bosch
detail uit De tuin
der lusten

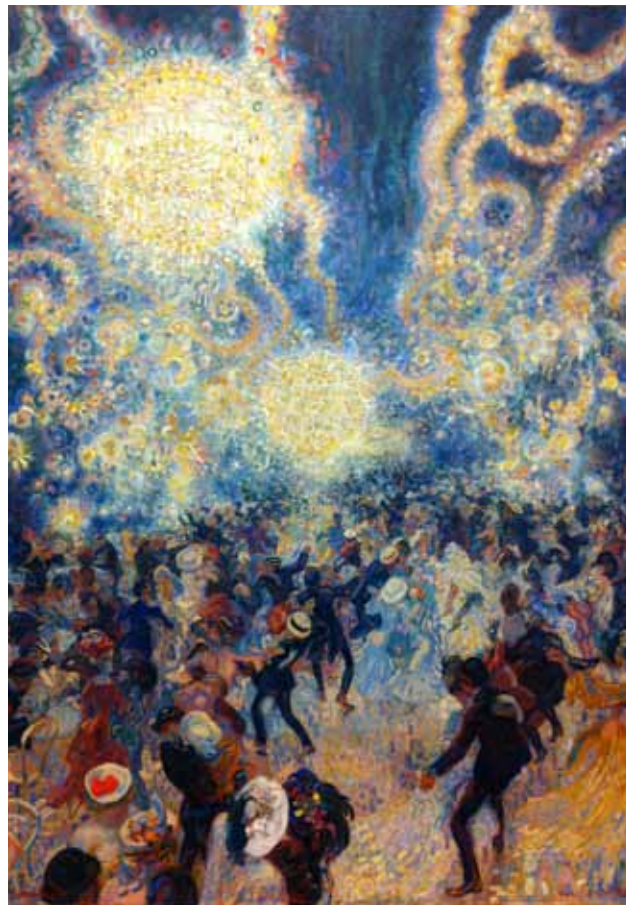
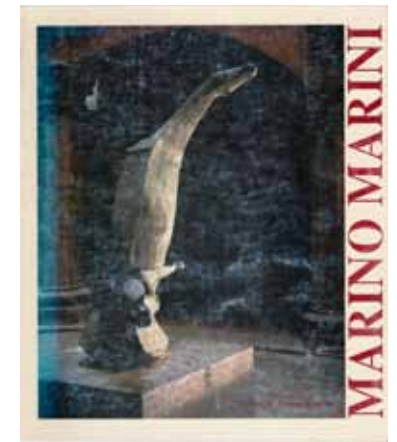
Puberteit schildering
plakkaatverf

Viltstifttekening
voor de schoolkrant

DE TWEE EERSTE
maillol

Jan Sluyters
Bal Tabarin

Een fijne leraar Nederlands op school geeft me een boekje met poëzie en een kalender (van het vorige jaar) met afbeeldingen van Jan Sluyters. Thuis haal ik de kalender uit elkaar; ik hang de twaalf schilderijen op de schuine wand van mijn zolderkamer. Vanuit mijn bed geniet ik van Sluyters' rijke vorm- en kleurenwereld.

Op de MMS die ik daarna bezoek, gaat de wereld voor me open. Vooral geschiedenis en literatuur maken me gelukkig; de wereld blijkt oneindig veel groter en rijker dan ik vermoedde. Ik ga tekenen en schrijven voor de schoolkrant. Met plakkaatverf van de Hema schilder ik naar het voorbeeld van de twee kunstenaars die ik bewonder: Jeroen Bosch en Jan Sluyters.

Bij De Slegte koop ik van mijn zakgeld pocketboekjes over Matisse, Renoir, Holbein, Marini, Vermeer, Klimt en Schiele en ook mijn eerste grote boek met beelden van Maillol.

25

Op de kunstacademie breekt een heerlijke tijd aan. Ik kan de hele dag doen wat ik het liefste doe: tekenen, schilderen, boetseren. Het is een tijd van ontdekken, leren en uitproberen, één grote speeltuin. En ik kom eindelijk in een wereld van gelijkgestemden terecht.

Zelfportret
25 jaar
gewassen inkt

Zelfportret
beeldhouwklas
akademie
1972

Zelfportret
keramiek
1973

Zelfportret
email
1974

Ik ga naar de kunstacademie met het idee om tekenaar of illustrator te worden en volg dan ook vooral vakken over afbeelden in het 'platte vlak': modeltekenen, stillevens tekenen en schilderen, glas-in-lood, textiel en emailleren. Het is min of meer bij toeval dat ik de derde dimensie ontdek: ik ben nieuwsgierig naar boetseren en kies dat als bijvak. Het blijkt een verrijking om 'alle kanten van mijn tekeningen' in één beeld te kunnen maken. In het keramieklokaal begint zich ook het onderwerp af te tekenen dat mij verder zal bezighouden: mensen en hun onderlinge verhoudingen.

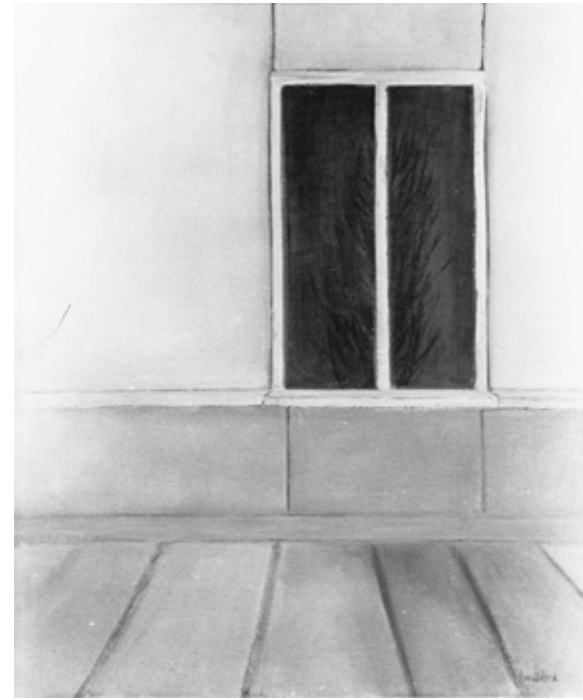
Tegen de tijdsgeest in zoek ik in mijn werk vooral naar het mooie, in de mensen en de wereld, en blijf ik figuratief werken. Ik vind schilderen en boetseren vooral ook een ambacht en geniet van de schoonheid van goede, kloppende verhoudingen. Daar word ik wel mee geplaagd op de academie, een leraar noemt mij eens een 'mooimaker' (geen compliment!). Abstracte en conceptuele kunst is in deze jaren de tendens, maar ik heb moeite met dat abstraheren: ik vind alles wat ik maak eigenlijk abstract. Het is tenslotte nooit wat het werkelijk is. Ik kan en wil niet mee met de mode in de beeldende kunst en dat is zo gebeven.

Modeltekenklas
1973

Water
keramiek
1978

De kamer
olieverf
1978

Vakantie
rietpen
1981

In mijn hoofd is het vol van wat ik zie en droom en van de mogelijkheden daar iets mee te doen. Ik begin al die concepten te verzamelen: stapels tekeningen en schetsen die ik later wil uitwerken in beelden worden opgeslagen in mappen en dozen.

Eva
keramiek
1978

Duifje
gewassen
inkt
1981

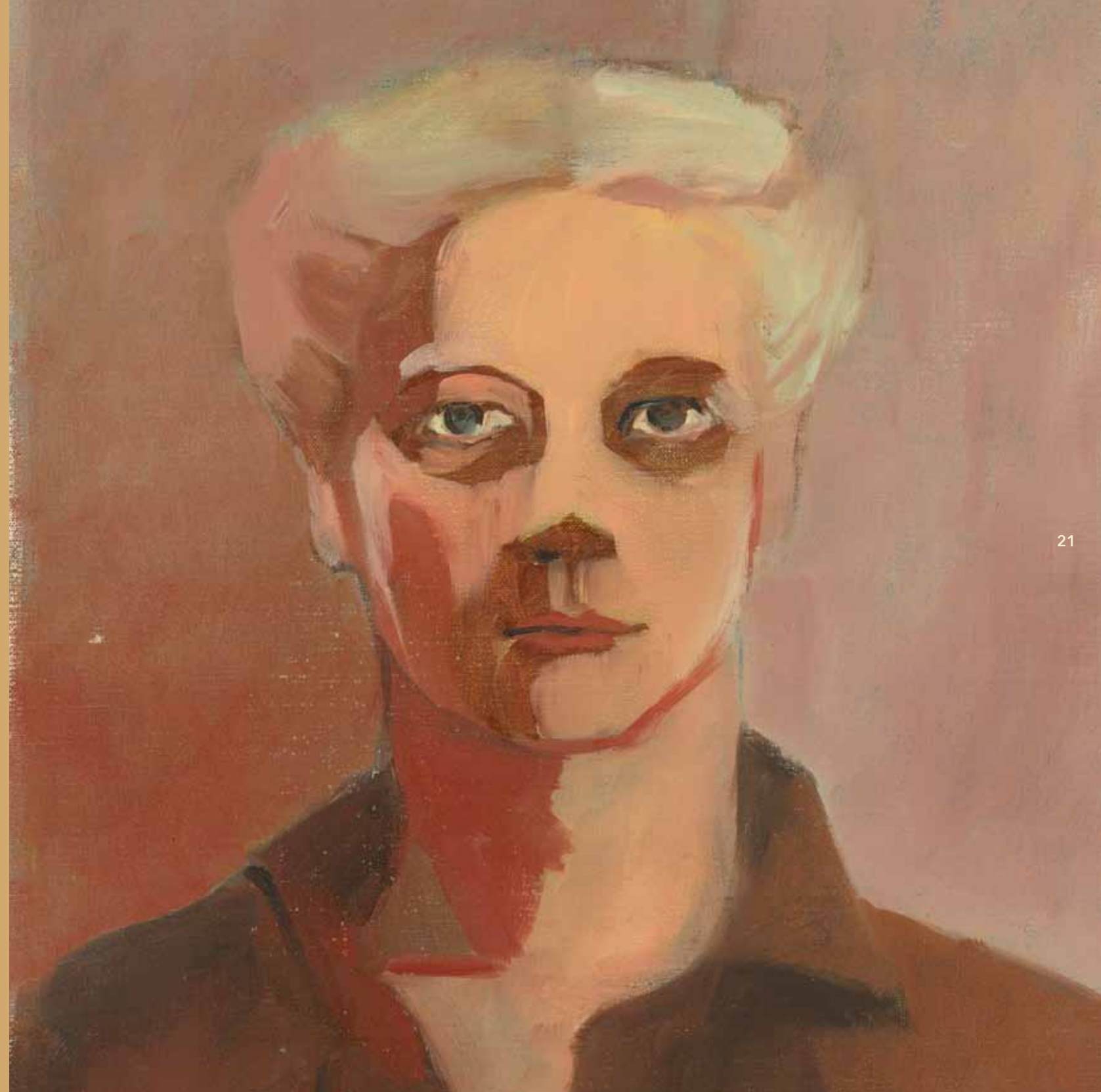
Rust
keramiek
1979

35

Na de academietijd begint er een ander leven. Als student-af moet ik alles zelf regelen: een werkplek, materialen, geld. Ik twijfel op dat moment of ik verder zal gaan met emailleren óf met boetseren.

Zelfportret
35 jaar
olieverf

Portret
keramiek

Zelfportret
oliepastel

Het wordt een praktische afweging: een emailleeroven, koperplaten en emailpoeder zijn een kostbare investering. Klei is en blijft goedkoop, zo is mijn overweging, en als ik een tweedehands keramische oven kan overnemen, is de keuze gemaakt: klei.

Met mijn LO-tekenen en CPDB-diploma op zak ga ik lesgeven. Tekenen op een MAVO in IJsselstein, keramiek in het creativiteitscentrum in Harderwijk en emailleren op de avondopleiding van Artibus in Utrecht.

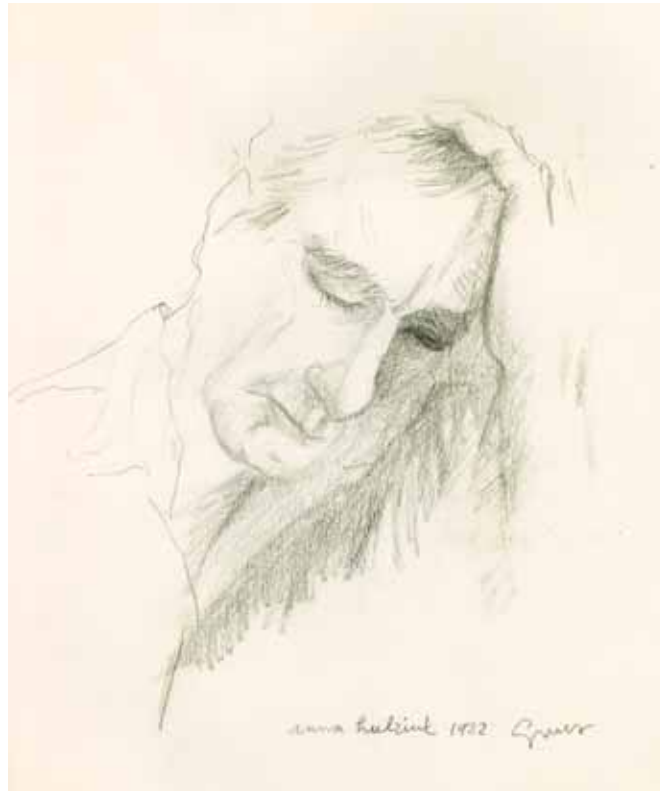

Kijken
keramiek

Strijder 1
keramiek

Strijder 2
keramiek

Guus
grafietstift

**Bram en Emma
in de winter**
grafietstift

Baby Sanne
potlood

**Claartje met de
slijperpunt**
keramiek

Bram aan de borst
blauw potlood

In 1979 wordt onze eerste dochter geboren: wat een vreugde! Claartje en haar jongere zusjes en broertje groeien op in een huis met een atelier. Het is een drukke tijd, maar in de ochtend is er stevast een uurtje tekenen: ik teken de spelende kinderen om me heen, de bloemen op tafel en andere kleine stillevenen. 's Avonds werk ik de tekeningen uit in klei.

Poram Tozule febr 91

Boeketje in de
vensterbank
olieverf

Bram is ziek
pastel

Nina in de zandbak
potlood
Baby Emma
potlood
Baby Sanne
ballpoint

28

Emma als glamour girl
kleurpotlood

Bram
waterverf

Bram
kleurpotlood

Sanne
blauw potlood

Charlotte
waterverf

Sanne
kleurpotlood

29

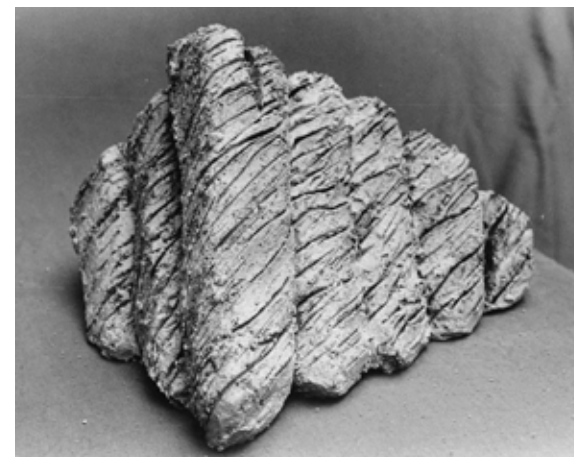
Bron
keramiek

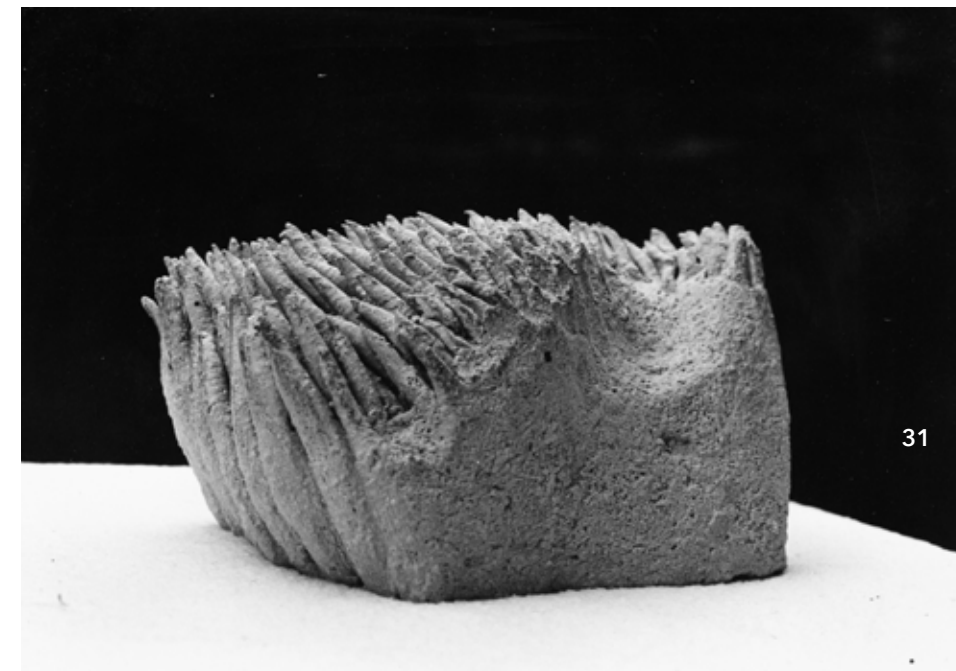
Fossiel
keramiek

Aarde
keramiek

Gras
keramiek

Brokstukje aarde
keramiek

Alg
keramiek

Vanaf 1978 ga ik in Amsterdam exposeren. Mijn eerste exposities zijn bij Galerie de Witte Voet in de Kerkstraat. Ik laat er naast de veelal kleine mensfiguren ook keramische landschappen zien en een serie 'poorten'. Als galeriehoudster Annemie Boissevain overgaat op meer 'architecturale' keramiek, past mijn werk daar niet meer en vind ik bij Galerie Luchien in de Reestraat een nieuwe expositiemogelijkheid. Daar kan ik tot het sluiten van de galerie in 2013 iedere twee jaar mijn werk laten zien.

45

Het zijn drukke maar
mooie jaren met vier
opgroeïende, originele
pubers. Mijn kinderen
en hun vrienden zijn
een bron van inspiratie
voor mijn tekeningen
en beelden.

Zelfportret
45 jaar
olieverf

5-1990

Emma
keramiek

Jolanda
keramiek

Victor
grafietstift

Pubermeisje
keramiek

Puberjongen
keramiek

Momento
keramiek

Herinnering
keramiek

Mijn dochter Emma wordt min of meer mijn vaste model. Overdag geef ik les en in de avonden ben ik in het atelier. De beelden waar ik aan werk, vormen de weerslag van mijn verwondering over het volle, meanderende leven.

In deze periode maak ik ook de eerste beelden naar aanleiding van een droom: de vliegende vrouw, het portret dat de ziel van iemand anders op haar hoofd meedraagt, het gewonde zwarte veulen en de vrouw met het kussen in haar armen.

Yuka
Bente
Fatma
keramiek

Bram
Dorota
Mariam
keramiek

Henny
keramiek

Met bevriende kunstenaars organiseer ik een pop-upexpositie in de Dokzaal, aan de Plantage Doklaan 12-14 in Amsterdam. Daar exposeer ik onder meer een aantal puberportretten. Wendelien Schönfeld die de expositie bezoekt, ziet de portretten en vraagt of ik lid wil worden van het Nederlands Portretschap, een vereniging van schilders en beeldhouwers die zich specialiseren in het portret. Het lidmaatschap geeft me een enorme stimulans om door te gaan met portretteren.

Johan
keramiek

Een portret maken ervaar ik als een intiem gesprek, een ultiem contact. Ik moet intens kijken en luisteren en nieuwsgierig zijn. Als ik zie wie daar eigenlijk zit, is dat altijd weer een magisch moment. Dan kan ik stoppen met meten en construeren en ontstaat het portret als vanzelf. Voor degene die geportretteerd wordt, kan dat ook emotioneel zijn. Een dame barstte eens in tranen uit: "Het is voor het eerst dat er zo naar me gekeken wordt!"

55

Portretten maken is een belangrijk deel van mijn werk gebleven. Ik vind mensen heel mooi en kan verrukt zijn over een mondplooi, een mooie hals, een fascinerende neus. Dan maak ik snel een schetsje en vaak zie ik dan pas wat me zo raakt.

Zelfportret
55 jaar
keramiek

Aysa
keramiek en textiel

Jongetje met aapje
keramiek

Jongetje met aapje
voorstudie potlood

Droom kathedraal
keramiek
Droom vluchtelingen
keramiek

Ik vraag ook wel eens iemand op straat of ik een portret mag maken. Zoals het Turkse meisje bij de bakker, met de prachtige ogen en neus. Ze mag niet naar mijn atelier komen, dus maak ik de voorstudies in een hoekje in de winkel.

De laatste tien jaar zijn mijn beelden meer geëngageerd. De vluchtelingencrisis raakt me en er ontstaat een beeld van mensen die hun toevlucht zoeken op een veel te kleine rots. De kathedraal die uitgroeit in een boom gaat over de natuur als bron van religie. Een slapend jongetje met een aapje op zijn rug geklampt weerspiegelt de hulproep van de natuur aan de mensheid.

65

Ik merk dat ik iets
verworven heb in het
ambacht van tekenen,
schilderen en boetseren.
In het begin heb ik
gezwraagd, nu voel ik
een grotere vrijheid.

Zelfportret
65 jaar
olieverf

Het pad
olieverf

Muze
keramiek

Het gaat me gemakkelijker af.
Inspiratie is er genoeg, overal om me
heen is schoonheid en ontroering.

Rust
keramiek

Rust
potlood

De mooie Hélène
voorstudie

Moeder met baby
keramiek

Moeder met baby
voorstudie potlood

Ik zie bijvoorbeeld voor de
supermarkt een jonge moeder staan
met haar armen uitzonderlijk liefdevol
om haar baby geslagen. Ik kijk
ernaar, het ontroert me. Thuis maak
ik schetsen op papier en in klei,
dan is het beeld opgeslagen in mijn
verbeelding. De schetsen bewaar ik
in de map met concepten die ik nog
altijd heb. Op een gegeven moment
komen dingen samen en zal ik het
prachtige gebaar gebruiken in een
weer nieuw beeld.

Samen spelen
keramiek

*Diep onder de indruk loop ik, van haar atelier komend, langs het IJ.
Zo een wonderlijke bijzondere vrouw, Anna Hulzink. Een echte kunstenaar.
Creatief, verrassend, ongrijpbaar, een eenling opgenomen in het geheel,
haar eigen weg volgend, vol overgave, intens.
Haar beelden komen binnen, worden opgenomen in de geest van de
toeschouwer.*

*Ze zijn gemaakt vanuit haar innerlijke wereld, vanuit haar gevoel.
Dat geldt voor haar fantasiebeelden, zoals het beeld van St. Franciscus en
haar composities van figuren, en voor de beelden die ontstaan als ze wordt
getroffen door een situatie op het pontje, op straat of aan het water. Ook
als ze mensen portretteert, zoals haar kleinkinderen, doet ze dat vanuit haar
gevoel. Ze treft ons toeschouwers met haar liefde voor wat ze heeft gezien,
een stukje van de wondere mooie wereld.*

Warm en gevoelig.

*Maar nooit zoetsappig of sentimenteel. Want dieper is ook voelbaar haar
afstand.*

*Nodig voor het scheppen van kunst: de wereld op een afstand beschouwen,
verbanden zien, accenten leggen.*

Dat kan Anna.

*En niet alleen verbeeldt ze wat haar treft in de wereld en haar gevoelens,
maar ook wat in dromen tot haar komt: ze ziet zichzelf wegvliegen boven de
wereld, een vogel die uit een hoofd opstijgt, een liefdespaar.*

Aards en tegelijk ook heel spiritueel, dat is Anna, zo is ook haar werk.

Zo een rijkdom.

Zo een rijke kunst.

Zo een rijk mens.

Anna.

Kus
keramiek

52

De nieuwe jurk
keramiek

Emilia
keramiek

53

Droompaardje
keramiek

Piëta met puber
keramiek
Piëta met puber
voorstudie waterverf

Mijn Anna-privé-verzameling

In mijn huis staat een vitrinekast met zeven beeldjes van Anna erin. Het eerste beeldje, uit 1999, is een baby, ineengedoken als een foetus, met het hoofdje naar beneden. Klaar voor de sprong in het leven. Het past precies in het kommetje van mijn hand. Wij kregen het bij de geboorte van onze dochter.

Later, rond 2005, kwamen er twee iets grotere beeldjes bij. Ze verbeelden bescherming, koestering, verstrengeling. Bij het staande beeldje zie je een volwassen vrouw die bij de andere vrouw op de rug is gesprongen. 'Dragen', is de titel. Het zittende beeldje is getiteld 'Piëta'. Ook een volwassen vrouw, op de schoot van een andere volwassen vrouw. Beide beeldjes raken mij.

In 2008, voor mijn vijftigste verjaardag, kreeg ik een kleine studie van een vrouw die geknield, wulps en naakt, haar armen boven haar hoofd houdt. Een katje staat er ook tussen: likt onbeschaamd zijn achterste, parmantig met het pootje omhoog.

Vrij recent kwam er een beeldje van een zittend vrouwtje bij. Vrolijk, speels en licht. Ze heeft haar bovenbenen en knietjes strak bij elkaar en haar voeten staan uit elkaar. Ze kijkt opzij, verwachtingsvol. Een houding die je doet voelen dat dat figuurtje niet kan wachten om te kunnen gaan dansen.

Het grootste beeldje, het laatste, is mijn dochter, op dat moment 16 jaar. Ze speelt gitaar terwijl ze model zit in Anna's klasje. Anna maakte het beeld tijdens de les. Raak en helemaal Robin, je hoort haar spelen.

Ik ben heel trots op mijn verzameling en ik denk zeker dat die verzameling blijft groeien. Want Anna is de kunstenaar die de kwetsbare mens met een klein maar fijn gebaar in klei vangt.

Ina Brekelmans

Yoga
ceramik

Tango
ceramik

60

Vliegen
keramiek

61

Dans
keramiek

Strijder
keramiek

1976. De scheiding was voltrokken en de spulletjes moesten worden opgehaald. Ik had Anna geholpen het restant van haar huwelijks leven in een busje te laden. Het was een donkere, gure avond. Het regende een beetje en het woei. In mijn herinnering lijkt het op november. Heel lang geleden, we waren nog studenten. Het was laat. We reden op een grote brug over een breed kanaal. Plotseling remde Anna. "Kom, Rolf, die zoi kan eigenlijk best weg!" En met veel euforische bravoure, gelijk een onafhankelijkheidsverklaring, donderden we joelend een compleet ex-echtelijk interieur de brug af, het donkere water in. Achteraf gezien misschien niet erg milieubewust, maar destijds vond ik het een onvervalste heldendaad. Schoon schip maken en opnieuw beginnen. Vrijheid!

Ik was fan van Anna geworden.

Het zou niet de enige keer zijn dat Anna opnieuw begon, van leven veranderde. Toch zien we, als we terugkijken en al die levens bij elkaar optellen, één constante: Anna's kunst.

Soms grappig en anekdotisch, dan weer droevig en introvert. Maar altijd zijn haar tekeningen en keramiek fijnzinnig en eigenzinnig, vol gevoel en empathie en met geduld en intens vakmanschap gemaakt. Haar werk is de batterij die, opgeladen met vrijheid, liefde en empathie, kracht geeft aan haar leven. Anna is haar werk, waardoor haar werk, als vanzelf, alles wat erin is gestopt ook weer uitstraalt. De kijker, geïnspireerd tot contemplatie, kan er alleen maar gelukkig van worden.

Ik ook.

Rolf Weijburg

66

Schaatsen
Schommelen
Strand 1
Strand 2
Dansje
potlood en
kleurpotlood

Zelfportret
houtschool

67

Geduld
keramiek

Ik denk dat het niet de bedoeling is dat ik hier nog eens ga beschrijven wat iedereen al weet. Dus hoe goed en raak het werk van Anna is en hoe vanzelfsprekend het kennelijk voor haar is om een karakter van een persoon of het gevoel van alleen maar een houding in klei vast te leggen. Haar beelden hebben daardoor iets vanzelfsprekends en bijna gewoons. Als je even niet oplet, heb je alleen de buitenkant gezien, maar een wereld gemist. En wat dan nog? Dat is immers net als in het echte leven, waar we ook hele werelden laten passeren die er even niet toe doen, omdat een herinnering de realiteit weet af te dekken en we echt even denken dat er niets anders is. Persoonlijk houd ik juist wel van een confrontatie. Hé jij daar, opletten, dit moet je zien! Maar zo werkt dat niet bij Anna's beelden. Die mengen zich juist zonder enige moeite met alle andere beelden die zich aandienen, in je hoofd en voor je ogen, zomaar iets volkomen nieuws of een oude mooie droom, een geconstrueerde gedachte die nog amper leven heeft gezien. Het kan allemaal en dus moet het zo ook zijn.

Hé, kijk, daar staat iemand, ze danst. Een beeld, leuk! Mooi he? Moet je kijken, ze leeft! Zonder te bewegen overigens, maar van binnen gebeurt er iets. Nu ook bij mij.

Paul Vester

**Kus
Balloopster
Muisje**
keramiek

Lekker tekenen
keramiek

Even liggen
keramiek

Fluistering
keramiek

72

Dagdroom
keramiek

73

Afgelopen zomer reden Anna en ik naar Italië om op een keramiekmarkt in Montelupo, ooit beroemd om zijn majolica, ons werk te verkopen.

Anna's werk heeft iets onmiskenbaar mediterrane en ik wil heel graag in Italië doorbreken, dus waagden we de gok.

We gingen naar een keramiektent georganiseerd door een museum, en na onvermoeibaar mensen bellen die wars bleken van Engels en talloze modderige pogingen om erachter te komen of we konden komen en wat we moesten verwachten, kregen we de e-mail dat we welkom waren.

Anna boekte een hotel en we laadden haar auto vol.

Italië is ver weg. Urenlang praatten we over klei, beelden, liefde, kinderen, opvoeden, de wereld en hoe wij die graag zouden zien. Anna en ik schelen ongeveer een halve generatie. Haar kinderen hebben kleine kinderen, mijn kinderen zijn pubers. Zij heeft haar kinderen grotendeels alleen opgevoed terwijl ze kunstenaar was. Ze vertelde over vakanties met de kinderen en dat ze hen liet kaartlezen. Over samen doen, er zijn voor je kind en grenzen stellen. Over onvermijdelijk fouten maken als mens, als moeder. Ik hoorde verdriet en leren en vooral heel erg veel liefde. Aandacht en zorg voor de mensen en de wereld om haar heen. Doorzetten en kiezen voor wat je moet doen.

Later zaten we te bakken in de Toscaanse schaduw. Van 10 uur 's morgens tot 11 uur 's avonds in het tentje bij ons werk; er was een hittegolf. De rare museumdirecteur kwam wel langs onze kraam, maar durfde ons niet te begroeten, die grote vrouwen uit NL. We schetsten en maakten ons druk om de slechte organisatie. Anna werd vrienden met de dame van de hoek die heerlijke maaltijden én heerlijke koffie maakte in een piepklein keukentje.

Toen reden we terug.

Medaillons
tbv Porem
van Mokum
keramiek

foto's: Koos Baaij

In 2011 vroeg Saskia de Rooy mij mee te werken aan haar mooie initiatief: Porem van Mokum. Een project waarbij door 17 beeldhouwers 100 'gewone Amsterdammers' geportretteerd werden. Kijk op www.poremvanmokum.nl.

78

Zonder titel
keramiek

Mooie benen
keramiek
Vleugels
keramiek
Opwaarts
keramiek

79

De mooie Hélène
keramiek

Ik heb een klein beeldje van Anna, dat een hond voorstelt. Het is een hond die ik kende, en Anna ook, en haar beeldje is onmiskenbaar en direct herkenbaar die ene hond. Een hond uit duizenden. Het is geen monument geworden voor een overleden huisdier, maar, even nuchter als liefdevol, de weergave van die ene hond, zoals ik hem bijna dagelijks meemaakte. Juist in zijn 'gewoonheid' is dat heel vertederend.

Met het werk van Anna ben ik zo'n twintig jaar vertrouwd. Haarzelf maakte ik pas intensief mee in de laatste vijf jaar, als medebestuurder van een kunstenaarsvereniging. Ik zag hoe zij dat doet, besturen. Met inzet en overtuiging – wat minder vanzelfsprekend is dan het lijkt –, maar ook met trots. Zij gelóóft in de club en vindt dat die door de buitenwereld gezien moet worden. Daarbij is haar stijl van besturen die van de bemiddeling: onvermoeibaar brengt zij de (onvermijdelijke) conflicten in kaart en probeert ze met oog voor de verschillende standpunten een voor ieder aanvaardbaar compromis te vinden. Zichzelf plaatst zij daarbij op de achtergrond; ze is oprecht nieuwsgierig naar wat een ander te melden heeft en trekt geen eigen, overhaaste conclusies. Ze laat anderen in hun waarde.

Datzelfde, denk ik, kenmerkt haar artistieke werk. Een ongeveinsde belangstelling voor wat haar modellen te bieden hebben, en dát proberen weer te geven, zonder er bij voorbaat op uit te zijn haar persoonlijke stempel te drukken. Portretteren als een daad van respect. Een kalme, betrokken manier van kijken die de ander in zijn of haar eigenheid recht doet.

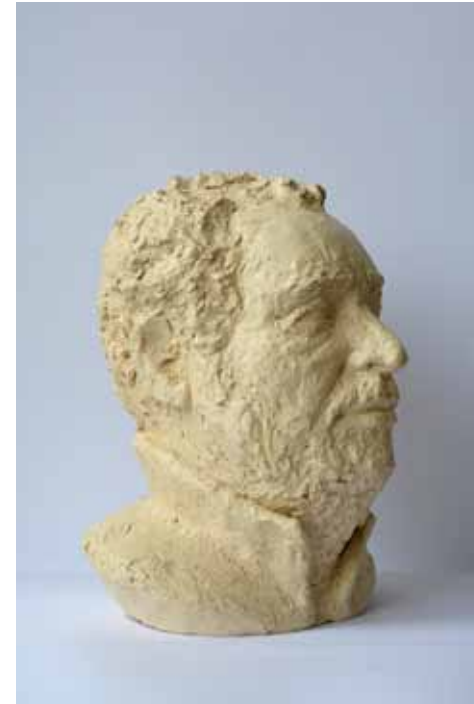

Aarde, water,
vuur, lucht
keramiek

Ernie
keramiek

Boomer
keramiek

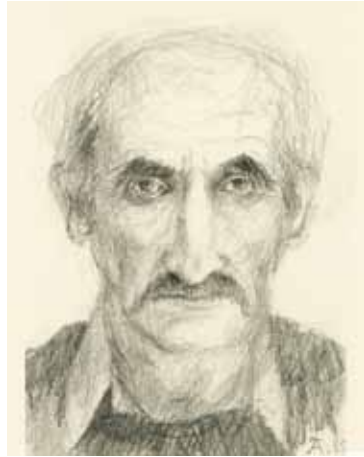
Milo
keramiek

Timon
keramiek

Zorg
keramiek

Hans
Fritz
Maja
grafietstift

Alan
kleurpotlood

Berna
olieverf

Kersen
olieverf

Gelukkig
waterverf
Abrikozen
olieverf

Licht
olieverf

Dank je wel Renske, voor je enthousiasme, je geduld en je vakmanschap bij het schrijven van de teksten voor dit boek. Bij onze gezellige gezamenlijke lunches stelde je me de juiste vragen: uit de veelheid van verhalen en anekdotes vond je de juiste stijl om het 'beeld', dat ik vaag had over mijn werk, in deze vorm te verwoorden.

Ik ben trots op mijn fijne collega's Ina Brekelmans, Ineke Pijn, Saskia de Rooy, Wendelien Schönfeld, Paul Vester en Rolf Weijburg: zij waren meteen bereid om hun kijk op mijn werk (en mijn persoon) te beschrijven. Hun persoonlijke en soms humoristische bijdragen hebben het 'beeld' gecompleteerd.

En kijk: met de vakkundige, enthousiaste inzet van Cia Franssens (drukkerij Raddraaijer SSP) en Françoise Nick (vormgeving) heeft mijn vage idee over het bundelen van mijn werk in een boek, deze prachtige vorm gekregen.

Dank je wel Gerda: jij bent mijn eerste fotograaf. We zaten nog op de academie en jij spoorde me aan mijn werk te fotograferen; eerst deed je dat met zwart-wit foto's, later werden het dia's.

Eenmaal in Amsterdam was Marja Leeuwenberg er altijd weer om mijn nieuwste werk met toewijding en plezier te fotograferen: dank je wel Marja.

En Philippe, dank voor al die jaren engelengeduld en precisie waarmee je steeds weer een heuse fotostudio creëerde in mijn rommelige atelier, om de beste opnames te kunnen maken.

Dank je Susy, sinds 2014 documenteer je mijn werk. Fijn dat je altijd klaar staat als er weer even snel iets gefotografeerd moet worden, en dat je mijn beelden precies zó weergeeft als ik het graag zie: helder.

Ten slotte: dank aan alle mensen die mijn werk bewonderen, het promoten, het aanschaffen en soms zelfs verzamelen.

Anna Hulzink, mei 2018

COLOFON

Tekst

Anna Hulzink
Renske Postma (tekstbureau
Met Andere Woorden)

Met bijdragen van

Ina Brekelmans
Ineke Pijn
Saskia de Rooy
Wendelien Schönfeld
Paul Vester
Rolf Weijburg

Fotografie

Gerda van Kersbergen
Marja Leeuwenberg
Philippe McIntyre
Susy Cascado

Vormgeving

Françoise Nick

Druk

Raddraaijer SSP

Bindwerk

Boekbinderij Hennink

Afbeelding titelpagina

zelfportret, mei 2018

